

Daniels bok – nummer etthundraåtta

Avslöjandet av den profetiska symboliken: en omfattande analys av de sju basunerna i Uppenbarelsboken

Jeff Pippenger

2024-02-29

William Miller fick stort ljus över de sju församlingarna, de sju sigillen och de sju basunerna i Uppenbarelsboken. Han placerade dessa profetiska symboler inom ramen för de två förödande makterna: hedendomen, följd av påvedömet. Han såg inte varje profetiskt kännetecken i dessa symboler, men det han såg lade den grundläggande förståelsen av Guds församlings inre historia och yttre historia från apostlarnas tid ända till världens ände. Den inre historien framställdes genom församlingarna, och församlingarnas yttre historia framställdes genom sigillen. Han såg att basunerna var symboler för Guds dom över Rom, vilken förebildade Guds dom över Rom vid världens ände, även om han inte såg att Rom vid världens ände bestod av en trefaldig förening.

Boken som skrevs av Uriah Smith med titeln Daniel and Revelation innehåller vissa felaktiga uppfattningar, men den betecknades av syster White som "Guds hjälpande hand". Hon angav att den borde spridas tillsammans med The Great Controversy, Patriarchs and Prophets och The Desire of Ages. Hennes starka rekommendation innebar inte att boken stod på samma inspirerade nivå som hennes egna böcker, utan att boken innehöll "storslagen undervisning" och hade varit ansvarig för att "föra många dyrbara själar till kunskap om sanningen".

Boken använder milleritisk profetisk logik, åtföljd av föreställningar om profetia som var okända före den 22 oktober 1844. Vi kommer att hänvisa till avsnitt i boken när vi framlägger den trefaldiga tillämpningen av de tre Veen.

Miller förklarade att de "sju basunerna är en historia om sju särskilda och svåra domar som sändes över jorden, eller det romerska riket." De fyra första basunerna representerar de domar som kom över det hedniska Rom, och den femte och sjätte basunen var Guds domar som kom över det påvliga Rom, men Miller skulle inte ha insett att den sjunde basunen representerade Guds dom över det moderna Rom. Med avseende på Uppenbarelsbokens sju sigill och sju basuner skrev Uriah Smith:

"Sedan Lammet hade tagit boken, går det genast vidare med att öppna sigillen; och aposteln's uppmärksamhet riktas mot de scener som utspelar sig under varje sigill. Talet sju har redan uppmärksammat såsom i Skriften betecknande fullständighet och fullkomlighet. De sju sigillen omfattar därför hela en viss klass av händelser, sträckande sig kanske ned till Konstantins tid, och de sju basunerna en annan serie från den tiden och vidare framåt, kan inte vara riktigt. Basunerna betecknar en serie händelser som utspelar sig samtidigt med sigillens händelser, men av en helt annan karaktär. En basun är en symbol för krig; därför betecknar basunerna stora politiska omvälvningar som skall äga rum bland folken under evangeliets tidsålder. Sigillen betecknar händelser av religiös karaktär och innehåller kyrkans historia från den kristna erans början till Kristi återkomst." Uriah Smith, Daniel and Revelation, 431.

En trumpet är en symbol för krig och politisk oro. Med hänvisning till vers två i det åttonde kapitlet i Uppenbarelseboken säger Smith:

”VERS 2. Och jag såg de sju änglarna som stod inför Gud; och åt dem gavs sju basuner.”

”Denna vers introducerar en ny och särskild serie händelser. I sigillen har vi haft kyrkans historia under det som kallas evangeliets hushållning. I de sju trumpeterna, som nu introduceras, har vi de huvudsakliga politiska och krigiska händelser som skulle äga rum under samma tid.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 476.

Det sjunde sigillet öppnas i de första sex verserna av Uppenbarelsebokens åttonde kapitel, och mot bakgrund av öppnandet av det sjunde sigillet görs sju änglar med sju basuner redo att blåsa.

Och när han hade öppnat det sjunde sigillet, blev det tystnad i himlen vid pass en halvtimme. Och jag såg de sju änglarna som stod inför Gud, och åt dem gavs sju basuner. Och en annan ängel kom och ställde sig vid altaret och hade ett gyllene rökelsekar; och åt honom gavs mycket rökelse, för att han skulle frambära den tillsammans med alla de heligas böner på det gyllene altaret som stod inför tronen. Och röken från rökelsen, som steg upp tillsammans med de heligas böner, steg inför Gud ur ängeln hand. Och ängeln tog rökelsekaret och fyllde det med eld från altaret och kastade det på jorden; och det blev röster, åskdunder och blixtrar och en jordbävning. Och de sju änglarna som hade de sju basunerna gjorde sig redo att blåsa. Uppenbarelseboken 8:1–6.

Det finns en profetisk anomali som vi har identifierat i tidigare artiklar, men vars särskilda profetiska fenomen vi ännu inte uttryckligen har behandlat. Denna anomali består i att symboler som representerar en följd av vägmärken i den profetiska historien, alla förs samman i avslutningen av den historia de representerar. Vi har visat att de fyra generationerna av laodiceiskt adventism, som representeras av de fyra styggelserna i Hesekiel kapitel åtta, markerade särskilda vägmärken, men att var och en av dem, som ett prov, upprepas i historien om beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen. Denna anomali återfinns också i de sju basunerna, ty även om de representerar särskilda domar över det hedniska, det påvliga och det moderna Rom, förs de alla åter samman när den verkställande domen över det moderna Rom börjar vid den snart inträdande söndagslagen.

De sju basunerna har bestämda tidpunkter då de uppfylldes i det förflutna, men syster White placerar också de sju änglarna med sju basuner i Uppenbarelseboken kapitel åtta i historien om den snart kommande söndagslagen.

”Och när han öppnade det femte sigillet, såg jag under altaret deras själar som hade blivit dödade för Guds ords skull och för det vittnesbörds skull som de höll fast vid; och de ropade med hög röst och sade: Hur länge, o Herre, helig och sannfärdig, dröjer du med att döma och utkräva vårt blod av dem som bor på jorden? Och vita kläder gavs åt var och en av dem [De förklarades rena och heliga]; och det sades till dem att de ännu en liten tid skulle vila, till dess att också deras medtjänare och deras bröder, som skulle dödas såsom de, hade blivit fulltaliga” [Uppenbarelseboken 6:9–11]. Här framställdes för Johannes scener som inte var en verklighet då, utan sådant som skulle ske under en framtida tidsperiod.

”Uppenbarelseboken 8:1–4 citerad.” Manuscript Releases, volym 20, 197.

I föregående avsnitt tillämpar syster White den femte sigillens dialog och uppfyllelse på den tid då de sju änglarna står i begrepp att blåsa i kapitel åtta, men hon förlägger också samma framställning till historien om de två rösterna i Uppenbarelsebokens artonde kapitel.

”När det femte inseglet öppnades, såg Johannes uppenbararen i en syn under altaret den skara som hade blivit dödad för Guds ords och Jesu Kristi vittnesbörds skull. Därefter följde de scener som beskrivs i Uppenbarelsebokens artonde kapitel, då de som är trofasta och sanna kallas ut från Babylon. [Uppenbarelseboken 18:1–5, citerat.]” Manuscript Releases, volym 20, 14.

De sju basunerna representerar Guds dom i den hedniska, påvliga och moderna Roms historia, men de framställs också i historien om den 11 september 2001 och den andra rösten av den snart kommande söndagslagen. Efter att ha behandlat de första sex verserna i Uppenbarelseboken kapitel åtta börjar Uriah Smith framlägga de första fyra basunernas historiska uppfyllelser.

”Ämnet om de sju basunerna tas här upp på nytt och upptar återstoden av detta kapitel och hela kapitel 9. De sju änglarna gör sig redo att blåsa. Deras basunstötar framträder som ett komplement till profetian i Daniel 2 och 7 och börjar med det gamla romerska rikets sönderfall i dess tio delar, vilka beskrivs för oss i de fyra första basunerna.” Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 477.

Smith konstaterar att de fyra första basunerna var Guds domar över det hedniska Rom. Han citerar vers sju, som anger den första basunens profetiska kännetecken, och identifierar därefter dess historiska uppfyllelse.

”Den första svåra och tunga dom som drabbade Västrom i dess nedåtgående lopp var kriget med goterna under Alarik, vilken öppnade vägen för senare infall. Den romerske kejsaren Theodosius död inträffade i januari 395, och före vinterns slut hade goterna under Alarik gripit till vapen mot riket.

”Det första angreppet under Alarik härjade Thrakien, Makedonien, Attika och Peloponnesos, men nådde inte staden Rom. Vid hans andra invasion korsade emellertid den gotiske hövdingen Alperna och Apenninerna och visade sig framför murarna till den ”eviga staden”, som snart föll som ett byte för barbarernas raseri.

”Ljudet av den första basunen har sin plats omkring slutet av det fjärde århundradet och framåt, och syftar på dessa förödande invasioner av det romerska riket under goterna.” Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 478.

Smith identifierar Alarik som symbolen för Guds dom över det hedniska Rom, framställd genom den första basunen. Var och en av basunerna har en historisk gestalt som representerar basunen; Alarik representerar ankomsten av den första basunen från slutet av det fjärde århundradet. Miller kunde inte ha insett att denna basun drabbade Rom på grund av påtvingat söndagsfirande, ty Miller var själv söndagsfirare. Även Smith förbisedde detta faktum, men Smith insåg dock att den första påtvingade söndagslagen instiftades av Konstantin år 321. Den profetiska tumregel som är

förknippad med påtvingat söndagsfirande är alltid densamma, ty Gud förändras aldrig, och den regeln är att ”nationellt avfall följs av nationell undergång”. Alarik representerar början på den nationella undergången, vilken tog sin början just under den period då Konstantin utfärdade den första söndagslagen.

Smith fortsätter genom att citera vers åtta, som identifierar den andra basunen, och fortsätter sedan sin kommentar:

”Det romerska riket delades efter Konstantin i tre delar; därav den ofta återkommande anmärkningen: ’en tredjedel av människorna’ osv., med anspelning på den tredjedel av riket som var under gisslet. Denna delning av det romerska riket skedde vid Konstantins död, mellan hans tre söner, Constantius, Konstantin II och Constans. Constantius innehade Östern och förlade sitt residens till Konstantinopel, rikets huvudstad. Konstantin den andre innehade Britannien, Gallien och Spanien. Constans innehade Illyrien, Afrika och Italien. (Se Sabines Ecclesiastical History, s. 155.) Om detta välkända historiska faktum säger Elliott, såsom citerad av Albert Barnes i hans kommentarer till Upp. 12:4: ’Åtminstone två gånger, innan det romerska riket blev varaktigt delat i två delar, den östra och den västra, förekom en tredelning av riket. Den första inträffade år 311 e.Kr., då det delades mellan Konstantin, Licinius och Maximinus; den andra år 337 e.Kr., vid Konstantins död, mellan Constans och Constantius.’”
Uriah Smith, Daniel and Revelation, 480.

Det historiska fenomenet att Rom delades i tre delar, och även i två delar, vilket historikerna som Smith citerar hänvisar till, utgör de element av Rom som identifierar det trefaldiga förbundet i det moderna Rom, vilket bildar en struktur som är delad i två och representerar föreningen av kyrka och stat. När Smith fortsätter identifierar han därefter den historiska gestalt som är förknippad med den andra basunen.

”Historien, sådan den åskådliggörs genom ljudandet av den andra basunen, hänför sig uppenbarligen till den fruktansvärde Genseriks invasion och erövring av Afrika och därefter av Italien. Hans erövringar var till största delen SJÖMILITÄRA; och hans triumfer var ”såsom ett stort berg, brinnande av eld, kastat i havet”. Vilken bild skulle bättre, eller ens lika väl, kunna åskådliggöra flottors sammanstötning och krigets allmänna förödelse längs havskusterna? När vi förklarar denna basun, bör vi söka efter händelser som har en särskild beröring med den kommersiella världen. Den använda symbolen leder oss naturligen att vänta oro och omvälvning. Intet annat än ett våldsamt sjökrig skulle uppfylla förutsägelsen. Om ljudandet av de fyra första basunerna avser fyra märkliga händelser som bidrog till det romerska rikets fall, och den första basunen hänför sig till goternas härjningar under Alarik, så väntar vi här naturligen den närmast följande invasionsakten som skakade den romerska makten och bidrog till dess undergång. Den nästa stora invasionen var ”den fruktansvärde Genseriks”, i spetsen för vandalerna. Hans bana inföll under åren e.Kr. 428–468. Denne store vandalhövding hade sitt högkvarter i Afrika...”

”Beträffande den viktiga roll som denne djärve sjörövare spelade i Roms fall använder Mr. Gibbon detta betydelsefulla språk: ’Genseric, ett namn som, i förstörelsen av det romerska riket, har förtjänat en plats av samma rang som namnen Alarik och Attila.’” Uriah Smith,

Daniel and Revelation, 481, 484.

Smith, som citerade historikern Gibbon, vilken påpekade de historiska symbolerna i de tre första basunerna, identifierade att Genserik var den andra basunen och sade därefter att Genserik "förtjänade samma rang som Alarik och Attila." Alarik är den första basunen, Genserik den andra, och hunnen Attila var den tredje basunen, vilken behandlas i vers tio. Smith påpekade att den andra basunen, företrädd av Genserik, representerade historien under "428–468". Därefter citerar Smith vers tio, som identifierar den tredje basunen, och fortsätter sin framställning:

"Vid tolkningen och tillämpningen av detta avsnitt förs vi till den tredje betydelsefulla händelsen som resulterade i det romerska rikets omstörtning. Och när vi söker en historisk uppfyllelse av denna tredje basun, står vi i tacksamhetsskuld till dr Albert Barnes' Notes för några utdrag. För att förklara detta skriftställe är det, såsom denne kommentator säger, nödvändigt, "att det skulle finnas någon hövding eller krigare som kunde jämföras med en flammande meteor; vars bana skulle vara särdeles lysande; som plötsligt skulle framträda LIK en brinnande stjärna och sedan försvinna såsom en stjärna vars ljus släcktes i vattnen." — Notes on Revelation 8.

Här förutsätts att denna basun syftar på Attilas ödeläggande krig och rasande invasioner mot den romerska makten, vilka han förde i spetsen för sina horder av hunner....

"Och stjärnans namn kallas Malört [betecknande de bittra följderna]." Dessa ord — vilka är närmare förbundna med den föregående versen, såsom till och med interpunktionen i vår översättning utvisar — för oss för ett ögonblick tillbaka till Attilas karaktär, till det elände vars upphovsman eller redskap han var, och till den skräck som hans namn ingav.

"Fullständig utrotning och utplåning' är uttryck som bäst betecknar de olyckor han tillfogade." Han kallade sig själv "Guds gissel." Uriah Smith, Daniel and Revelation, 484, 487.

Den tredje basunens historia, framställd genom Attila hunnen, sträckte sig från år 441 till hans död år 453. Smith citerar därefter vers tolv, vilken framlägger den fjärde basunen och beskriver den barbariske monarken Odoaker, där Västroms trefaldiga symbolik representeras av solen, månen och stjärnorna. Han identifierar de tre symbolerna som symboler för "solen, månen och stjärnorna — ty de används här utan tvivel som symboler — och betecknar uppenbarligen den romerska regeringens stora himlaljus: dess kejsare, senatorer och konsul. Biskop Newton anmärker att den siste kejsaren i Västrom var Romulus, som i hån kallades Augustulus, eller den "förminskade Augustus". Västrom föll år 476 e.Kr. Likväl, även om den romerska solen hade slocknat, lyste dess underordnade himlaljus svagt vidare, medan senaten och konsulerna bestod. Men efter många politiska motgångar och förändringar i den politiska lyckan omstörtades till slut, år 566 e.Kr., hela den gamla regeringens form, och Rom självt reducerades från att vara världens härskarinna till ett fattigt hertigdöme som betalade tribut till exarken i Ravenna." Uriah Smith, Daniel and Revelation, 487.

Här finner vi ännu ett vittnesbörd om Roms trefaldiga uppdelning, som förebådar det moderna Roms trefaldiga förening. I det östromerska riket och med kejsar Konstantin representerades den trefaldiga uppdelningen av hans tre söner, men i det västromerska riket av dess trefaldiga

regeringsform. Smith identifierar därefter att solen, månen och stjärnorna representerar en bestämd ordning i vilken Västrom föll. Han avslutar sedan sin framställning med följande introduktion till de tre sista basunerna.

”Hur förfärliga de olyckor än var som genom dessa barbarers första infall drabbade riket, var de jämförelsevis lindriga i kontrast till de olyckor som skulle följa. De var endast såsom de första dropparna av en regnskur före den störtflod som snart skulle falla över den romerska världen. De tre återstående basunerna överskuggas av ett veets moln, såsom framställs i följande verser.

”VERS 13. Och jag såg, och jag hörde en ängel flyga genom himlens mitt och säga med hög röst: Ve, ve, ve över jordens invånare för de övriga basunernas ljud från de tre änglar som ännu skall blåsa.”

”Denne ängel är inte en av serien med de sju basunänglarna, utan helt enkelt en som tillkännager att de tre återstående basunerna är ve-basuner, på grund av de mer fruktansvärda händelser som skall inträffa under deras ljudande. Så är alltså nästa, eller den femte basunen, det första ve; den sjätte basunen, det andra ve; och den sjunde, den sista i denna serie av sju basuner, är det tredje ve.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 493.

Vi kommer att fortsätta med de tre basunveen i nästa artikel.

”Det kejserliga Roms olyckor vid dess fall blev förkunnade ända till den allra sista av dem, till dess att Rom var utan kejsare, konsul eller senat. ’Under exarkerna i Ravenna nedflyttades Rom till andra rang.’ Tredjedelen av solen slogs, och tredjedelen av månen, och tredjedelen av stjärnorna. Caesars ätt utslocknade inte med västkejsarna. Rom ägde, före sitt fall, endast en del av den kejserliga makten. Konstantinopel delade med det världsväldets imperium. Och varken goter eller vandaler härskade över denna ännu kejserliga stad, vars kejsare, efter den första överflyttningen av rikets säte genom Konstantin, ofta höll Roms kejsare som sin utnämnde och ställföreträdare. Och Konstantinopels öde var förbehållet åt senare tidsåldrar och tillkännagavs genom andra basuner. Av solen, månen och stjärnorna hade ännu endast tredjedelen slagits.”

”De avslutande orden i den fjärde basunen antyder det Västromerska rikets framtida återupprättelse: ’Dagen lyste inte över dess tredje del, och natten likaså.’ I fråga om civil myndighet blev Rom underställt Ravenna, och Italien var en erövrade provins i Östromerska riket. Men, såsom mer träffande hörande till andra profetior, förde försvaret av bilddyrkan för första gången påven och kejsaren, de andliga och världsliga makterna, in i våldsam konflikt; och genom att överlåta all myndighet över kyrkorna åt påven räckte Justinianus sin hjälpande hand till främjandet av påvedömetts överhöghet, vilken sedermera tog sig makten att skapa monarker. I vår Herres år 800 gav påven Karl den store titeln romarnas kejsare.’—Keith. Den titeln överfördes åter från Frankrikes kung till Tysklands kung. Och genom kejsar Frans den andre avsades slutligen och för alltid även denna fiktion den 6 aug. 1806.” A. T. Jones, The Great Nations of Today, 54.